

Slavcu v spomin

Slavko Cimerman
(1950-2006)

Za dušo

Vest, da Slavka ni več, je bila tako nenadna, da se v tistih trenutkih sploh nisem mogel spomniti kakšnega dogodka v zvezi z njim. Samo, kako je to sploh mogoče? Pa vendar, ko smo se zbrali na pokopališču, se spet srečali s starimi prijatelji, sem (si) postavljaj taka vprašanja, da mi je kar nerodno. Pa sem naknadno razmišljal. Najprej pogled na nekaj slik iz albuma. In se je začelo. Spomini, spomini ...

Tabor v Krnici, 6. 8. 1972 [D. Kavnik]

Z njegovim bratom Milanom sva se srečala v vojašnici v Rumi davnega leta 1965, kjer sva »služila vojsko«. Usoda je hotela, da je tudi Slavko prišel na pot skupnih doživetij. Opisu Slavkovega življenja, ki sta jih podali govornici na pogrebu, se ne bom niti malo približal, zato bi rad strnil, kaj smo doživeli skupaj, na naši prijateljski, planinski in alpinistični poti.

Prvič je njegovo ime v dnevniku naših sestankov omenjeno 29. marca 1972, ko sem zapisal, da se bo naslednji dan udeležil treninga. Ne vem zakaj, ampak piše samo Slavko. Ne spomnim se, da bi imeli takrat začetek alpinistične šole. To bo morda na osnovi tega pisanja dopolnil kdo drug. Bil je mlad študent, šolal se je za učitelja telovadbe, zato je kar hitro napredoval. Z novimi pripravniki smo se tega leta odpravili v Krnico, kjer smo imeli teden dni plezalni tabor. Lotili smo se grebena med Oltarjem in Škrlatico. Bila nas je cela množica, pa »te gor, pa te dol« po smeri, dokler nas ni ujela noč. Pri iskanju primerne mesta za bivak smo se spuščali ob vrvi in doživeli prvi šok. Kamen je zadel Slavkova prsta in vsi smo se počutili kaj klavrno. Redke nesreče so takrat vsakega od nas prizadele bolj, kot smo bili navajeni. In smo imeli »akcijo«. Slavka smo potem spravljali (in seveda sami sebe) na vrh Škrlatice, bili na poti cel dan do večernih ur, ko smo prišli v tabor. »Reševanja« še ni bilo konec. Utrujeni do konca smo odšli še do avta (mojega »fiča«) in potem v jeseniško bolnišnico, kjer so ugotovili zlom in prsta sta pristala v mavcu. Kako smo se vračali v tabor?! Pozno po polnoči smo na poti kar med hojo sanjali od utrujenosti! Tabor pa smo potem v glavnem preživljali ob gostišču Jasna blizu Kranjske gore. Brez ambicij.

Škrlatica, 8. 8. 1972 [D. Kavnik]

Škrlatica, 8. 8. 1972 [D. Kavnik]

Klemenškova planina, 29. 11. 1972 [D. Kavnik]

Nekoč je naneslo, da smo se na sestanku zadržali preko normalnega časa. Ker sem stanoval v bližini, sem povabil Slavka, da prenoči pri nas. Takrat smo bili v družini že štirje. »Ta malega« je pazila soseda Dora, ki je po navadi zjutraj vstopila v stanovanje, ko sva z ženo že bila v službi, »ta večji« pa je bil v vrtcu. Kavč je bil za Slavka prekratek, tako da so mu noge visele preko roba. Ne spomnim se, kdo se je bolj prestrašil, vendar vem, da je Slavko s težavo razložil sosedi, kaj dela v našem stanovanju! Nekako se je le uredilo, da ni prišlo do večjih težav.

Na vrhu Storžiča, marec 1973 [A. Pristovnik]

Tabor v Vratih, avgust 1974 [D. Kavnik]

Tabor v Vratih, avgust 1974 [D. Kavnik]

S smučmi čez Pohorje, januar 1975 [D. Kavnik]

S smučmi čez Pohorje, januar 1975 [D. Kavnik]

Taurus, 1977 [D. Kavnik]

Zgodila se je tudi akcija »kaveljc-korenina«. Za motivacijo in dodatni trening smo se zanjo odločili: Jože, Andreja, Slavko in jaz. In smo obredli Mangart, preplezali Severni greben v Mali Mojstrovki in mimogrede skočili po Kopiščarjevi poti na Prisojnik. In potem še plavali v Blejskem jezeru. To je bila zgodba zase: voda 19 °C, zrak prav tako, deževalo je – vse sredi avgusta. Slavka sem pregovoril, da je plaval poleg mene. Tako, za vsak primer. Tisoč metrov, petsto tja, petsto nazaj. Med račjim perjem, mrzlo kot vrag. Jože je bil podoben popipani kuri, tako ga je zeblo. Kljub temu, da smo vsi porabili dozo kreme Nivea. Nič ni pomagalo. Tisto »za vsak primer«, je pomenilo, da sva zamenjala kape s številko. K sreči mi je uspelo preplavati celotno »relacijo«, Slavko pa je dal vedeti, da je velik prijatelj.

Taurus, 1977 [D. Kavnik]

Taurus, 1977 [?]

Ko se je zahtevalo, da morajo biti alpinistični vzgojitelji kaj več kot alpinisti z izkušnjami, je bilo potrebno opraviti izpit za inštruktorja alpinizma. To smo orali ledino! Za zgodovino. Pa smo odšli na pot. Že na bencinski črpalki smo malo podrgnili v drug avto. Za začetek. Pod Turncem smo se spoprijeli s praktičnim prikazom alpinističnih veščin. Bili smo trije izbranci, odgovoren za preizkus našega znanja pa se je lovil, kot mi. Tretji »udeleženec« je bil znan alpinist, tudi član GRS. Nenehno je poudarjal svoje znanje, ki ga je pridobil v GRS. Ko mu je »mučitelj« dejal, da naj splete bičev voz, se je ujel. Tako dolgo ga je spletal, da sva s Slavkom lahko budno spremljala izvajanje njegovih »veščin«. Glede na to, da se je »učil pri GRS«, mu je uspelo, da mu je »mučitelj« dal zeleno luč. Vprašanj zanj ni bilo več. In potem sva odgovarjala kar midva skupaj. Malo z lahkoto (bičev voz je šel z odliko), malo s težavo. In potem je mencial ta naš »mučitelj! Bi ali ne bi »spustil« ta dva Štajerca? In to tudi na glas komentiral, ko ga je matiral Slavko. Kar sam mu je odločno odgovoril s »profesorsko« ugotovitvijo, da je njegova odločitev »odvisna od kriterijev«. Šah – mat! In smo imeli v odseku dva nova inštruktorja alpinizma!

Mangart, avgust 1979 [D. Kavnik]

Slavko se je za fantovščino pripravljaj zelo korenito. Ne toliko za samo dejanje, več analize je zahtevala njegova odločitev ženiti se ali ne. Po zbiranju vseh podatkov in prepričanju, da oženjenim le ni tako hudo, nas je povabil pod Donačko goro. Da je bilo v redu, potrjuje dejstvo, da se samih dogodkov ne spominjam stoprocentno. Spomnim pa se, da sva ostala po »križanju« na vrhu Donačke gore sama. Očitno so ostali vedeli, da je lažje priti v kočo sam kot pa z »bremenom«. Tega se pa spomnim, da sva se složno opirala drug na drugega in nekako preživela pot z vrha. Spomnim se tudi, da smo ga v redu krstili, zapili, žegnali in kaj vem kaj vse smo počeli. Ob slovesu sem slišal, da je trajalo 25 let.

Mangart, avgust 1979 [D. Kavnik]

Odšli smo v Turčijo, v pogorje Taurus. Naša odprava za »trening«, »šolska«, itd. Če izpustim vse pridevnike, je bila vseeno uspešna. Tako daleč smo bili prvič. Vse nam je bilo novo. Organizacija, število članov, potovanje, izbor in najdba baznega tabora ob jezeru Karagol, plezalne smeri ... Pa se spravita Slavko in Oka v nam neznano steno, sami superlativi, težave, pomanjkanje vode, pa ... In se vrneta drugi dan v tabor - crknjena. Takrat je Slavko izrekel besede, tako značilne za »osvajalce nekoristnega sveta«: »Čemu, in jutri spet!?!«

Tak mi bo ostal v spominu. Vedno dvomeč, malo provokativen, poln nemogočih vprašanj, za katere nisi vedel, ali jih postavlja resno ali se samo šali. Na koncu pa dogovor v smehu »Saj ni tako, lahko je tako ...« ne škodi. Pa kaj moreš, takšni smo ljudje, ne mislimo samo slabo.

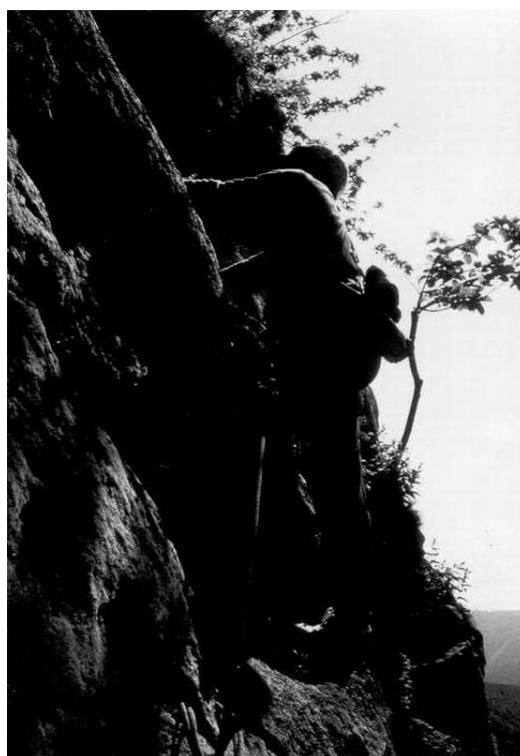
Drago Kavnik

Slavc

Slavko je bil moj profesor športne vzgoje na gimnaziji pred kakšnimi 25 leti. Ko sem se začel zanimati za alpinizem, se lahko samo njemu zahvalim za svoje prve korake oz. podvige. S svojimi dolgoletnimi izkušnjami je znanje prenašal name in me navduševal z alpinističnim duhom. Poznal je moje sposobnosti in ni nikoli tvegala preveč, zato sem se v njegovi navezi počutil zelo varnega. Njemu se lahko zahvalim za vse lepote, ki jih lahko človek doživi v gorah, steni, na vrhu.

V smeri Modec-Režek v Štajerski Rinki,
19. 7. 1995 [B. Zmazek]

V Breite Wandu [B. Zmazek]

Žal se s Slavcem nikoli nisva slikala skupaj. Ponavadi je on imel fotoaparata in največkrat je slikal sam, včasih sem jaz slikal njega. Tako imam samo dve njegovi fotografiji.

Čeprav že nekaj let nisva plezala skupaj, a sva vsako leto načrtovala kakšen vzpon, najbrž z njegovim odhodom odhaja tudi moje plezanje.

Boris Zmazek

(Op.: Slavc in Boris sta plezala skupaj v letih 1994–2000. Plezala sta »stare dobre klasike«, npr. smer *Humar-Škarja* v Planjavi, *Modec-Režek* v Štajerski Rinki, *Virensovo* v Koglu, *Južni raz Skute*, *Sanduhrenparadis* v Brunttalu, *Winetuweg* v Breite Wandu ipd. Več najdete na naslovu: <http://www.gimptuj.net/profesorji/bzmazek/>)

List iz dnevnika

Pogosto se mi dogaja, da v sebi iščem vzroke, da ne bi šla v gore. Zakaj? Letos mi je veliko planov odplavalo in skoraj bi bilo tako tudi tokrat - vendar je Marko ponudil prevoz in odločitev je padla. Zraven je šel še Slavko, v čigar družbi sem vedno rada. Je pač nekako poseben človek. Ob šestih zjutraj je bil odhod in kaj kmalu smo bili na Slemenu, naprej zaradi ledene ceste ni šlo. Avto za avtom so prihajali, le redki so vozili še naprej.

Z nahrbtnikom na ramenih sem se počutila svobodno. Visoke smreke so mi šepetale: "Pridi večkrat, saj vidimo, da si v gorah srečna." V mislih sem jim odgovarjala, da mi tišina v mogočnih krošnjah krepi duha, prinaša mir v moje srce, ki si še vedno želi ljubezni.

Na Durcah, december 2004 [M. Renčelj]

Hodimo po gornji poti proti Grohatu. Pogled na gore, na moje savinjske očake, me pospremi v pravljичno deželo mojih doživetij. Tu in tam me Slavko s kakšno duhovito mislijo znova postavi na stezo, ki postaja vedno bolj obljudena. Krasen decembrski dan je. Sneg je zmrznjen, meglene doline daleč spodaj, čudovit sončni dan vabi na turo.

Po krajšem počitku se odpravimo - Marko plezat, Drago in Slavko pa sta bila moja sopotnika proti vrhu Raduhe. Drago se odločil za gaženje po plazju, Slavc in jaz pa spoštujemo nekoč začrtane poti. Bila je slabo zgažena, mestoma prav nerodna, a to naju ni motilo. Najino dobro počutje sta obogatila rojaka Braslovčana, ki naju na poti prehitita. Hoja pod steno Raduhe je bila tokrat pravo razkošje, ki ga v takšnih zimskih razmerah le redki poznamo.

Na Durcah smo. Razgled! Najprej na Dobrovlje in onkraj njih v meglo potopljen moj rojstni kraj Podvrh. Kako dragocen kraj mi je bil nekoč! Pa Uršlja gora ter ostali grebeni in vrhovi, ki se lesketajo v soncu!

Vrh Raduhe, december 2004 [M. Renčelj]

Med vzponom proti vrhu Raduhe razmišljam o vinu, ki ga je Drago tovoril v nahrbtniku. Ko smo na vrhu, nakažem problem "težkega tovora" - zakaj neki bi ga nosil nazaj? Rezultat je obilo dobre volje, še zlasti potem, ko se nam v veselju pridružita Drago in Eta z obilno malico - tako sta govorila. Dva drobcena sendviča, ki sta jih seveda sama pojedla ... Dve prazni plastenki pa olajšata težo v Dragovem nahrbtniku ... Lepo je na vrhu, uživam v družbi starih prijateljev, s katerimi nas povezujejo prenekatera doživetja in pustolovščine.

Vrh Raduhe, december 2004 [M. Renčelj]

Srečanje na izstopu smeri ZZ, december 2004 [M. Renčelj]

Znova smo na Durcah. Marko s soplezalcem Davidom in še več "plazilcev" in planincev, ki se vsi nekam čudno sklanjajo. Če natančneje pogledaš, si vsi navezujejo dereze, saj je pot čez Durce to priporočala.

Sestopamo po plazu, vsak po svoje, Slavec mi sledi: "Marička, jaz grem za tabo!" Je eden redkih brez derez, nekajkrat se mi zapelje pod ... , no, do gamaš, da se skoraj usedem nanj. Ne vem, ali so vzrok "nedereze" ali prazne plastenke ...

Bil je lep večer. Občni zbor, sprejem pripravnikov, člani so še "na čakanju". Jutro. Andrej potrpežljivo čaka svojo "čredico", da jo odpelje na turo. Sinočnje živahnosti ni čutiti. Razigranost večera je naredila svoje.

Kaj je bilo s turo, ne vem. Tudi mi smo obrnili hrbet goram in turam in odšli v vsakdanjo meglo. Gore, vrnem se še, če mi bo le sijalo sonce svetlih odločitev!

Marija Renčelj

Raduha, december 2004 [M. Renčelj]

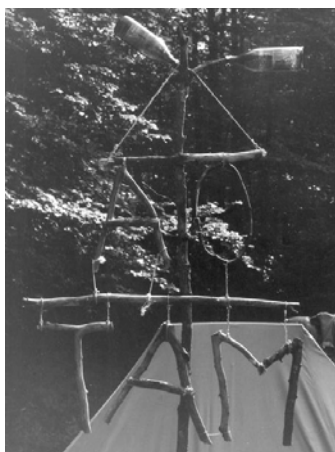
Še nekaj stavkov namesto zaključka

Slavc je v bil vseh letih aktiven član našega alpinističnega odseka. Redno je prihajal na občne zборе, se občasno udeleževal skupnih tur, vsako leto pa je opravil tudi kakšen vzpon s katerim od mlajših »zagnancev«.

Spominjam se, kako smo tam enkrat na začetku mojih plezalnih korakov takrat trije tečajniki oz. mlajši pripravniki (Stana, Uroš in jaz) pod »vodstvom« Slavca korakali proti Ojstrici. Pa je tisti dan poletni dež odpral njeno severno steno iz naših glav in smo našli rezervni cilj v Utah. Ni nam bilo čisto vseeno, konec koncev smo le nekako morali sestaviti dve navezi, a za Slavca ni bilo panike. Bomo že. V spominu mi je od takrat ostalo le »neskončno« ruševje in vlačenje čezenj ...

Slavc je »o nas« napisal tudi diplomo. Leta 2003 je pod mentorstvom Rajka Šugmana na Fakulteti za šport Univerze v Ljubljani zagovarjal diplomsko delo z naslovom ***Alpinizem in alpinistični odsek pri PD TAM Maribor : (zgodovinski oris).***

(vir Cobiss: <http://cobiss3.izum.si/scripts/cobiss?ukaz=DISP&id=1259363669759289&rec=1&sid=2>)

Na pobudo načelnika našega odseka Andreja Napotnika smo zbrali in uredili pričujoče gradivo. Najlepša hvala vsem, ki ste prispevali svoje fotografije in misli.

Verjamem, da se bo ob prebiranju teh stavkov in gledanju slik še marsikomu utrnil kakšen spomin ali pa se bo iz rokava morda stresla še kakšna (pozabljena) fotografija. Velja povabilo: pošljite vaš prispevek oz. mi ga kako drugače posredujte, da ga vključimo zraven.

Zbral in uredil: Marko Renčelj marko.rencelj@uni-mb.si
Lektoriranje: Suzana Šulek

©AO PD TAM Maribor, april 2006
